

Gidsland in geluk

COLUMN IN UTRECHT

Nieuw boek wil Britten en Amerikanen leren hoe Nederland opvoedt

Is er dan niéts opbeurend deze dagen? Nou, Nederlandse kinderen zijn nog steeds officieel de gelukkigste ter wereld. En Rina Mae Acosta en Michele Hutchison, een Amerikaanse en een Britse die met een Nederlandse man trouwden, gaan die wereld uitleggen waarom. Uitgeverij Doubleday bracht hun boek *The Happiest Kids in the World - Bringing up children the Dutch way* net uit in Engeland. De Nederlandse vertaling is vervroegd naar maart en Amerika volgt in april.

Wat schrijven ze? Over de Nederlandse man dit; die heeft 'niet de reputatie romantisch te zijn (...) of geweldig in bed' maar is toch 'Europa's best bewaarde geheim', omdat hij bereid is voor zijn kind te zorgen en parttime te werken. Misschien leert Amerika's net geïngaugureerde Seksist in Chief er nog wat van (hier een holle lach bij denken).

Rina woont in Doorn en Michele Hutchison in Amsterdam-Noord, we spreken halverwege af in Utrecht. Ze hebben weinig tijd: een week geleden stonden ze al uitvoerig in de Britse krant *The Telegraph* en na mij volgt nog de BBC.

Dit boek ontstond dankzij Rina's blog *Finding Dutchland*. Dat was vooral bekend onder expatmoeders toen Unicef in 2013 vaststelde dat Nederlandse kinderen de gelukkigste ter wereld zijn. Dit op basis van onderzoek in de 29 meest ontwikkelde landen. Rina schreef daarop een blogpost met mogelijke verklaringen: 'De acht geheimen van Nederlandse kinderen.' Die werd een hit op internet, ze haalde er zelfs Al Jazeera mee en Doubleday zag er een boek in. Michelle Hutchison, die vroeger bij Doubleday werkte, werd gevraagd Rina's observaties aan te vullen voor een wat breder perspectief, omdat haar kinderen hier al naar de basisschool gaan.

The Happiest Kids is een uitgekend vervolg op eerdere opvoedbestsellers van de Amerikaanse Pamela Druckerman en Amy Chua. Druckerman bejubelde de strenge Franse manier van opvoeden, in Nederland vertaald als *Franse kinderen gooien niet met eten*. Amy Chua beschreef de harde Chinese opvoedstijl in het roemruchte *Strijdlid van een tijgermoeder*. Vooral Chua's opvoedethiek stond binnen de kortste keren ongeveer symbool voor het einde van het geprivilieerde Westen en de macht van het opkomende China. Dat was wat veel eer, maar het tekent wat een opvoedboek kan aanrichten. Tot in Nederland betoogden ouders dat we kinderen soms wel weer konden slaan.

The Happiest Kids in the World betoogt het tegendeel en prijst Nederlandse ouders de hemel in, omdat ze naar internationale (westerse, industriële) maatstaven ongekend relaxte types zijn dankzij de bereidheid van veel moeders én vaders

Rina Mae Acosta

Binnenkort in Amerika

Michele Hutchison

De Nederlandse man: 'Niet geweldig in bed', toch 'Europa's best bewaarde geheim'

om te werken in deeltijd. Ook is er veel lof voor het opvoedprincipe rust, reinheid en regelmaat, de huiswerkloze basisschool, het samen eten, het onderhandelshouden, de vrijheid van kinderen die overal zelf naartoe mogen fietsen plus hoe onafhankelijk ze hun mening leren geven, hoe bot soms ook.

Rina Mae Acosta is zelf de dochter van Filipijnse immigranten uit San Francisco en had een zware jeugd op topscholen. Haar ouders leefden in de doodsangst van veel immigranten in Amerika: dat hun kinderen het niet zouden redden. 'Mijn moeder maakt Amy Chua te schande', zegt Rina. Ook Michele werd thuis al jong geprogrammeerd in excelleren: 'Zoals Amerikanen geobsedeerd kunnen zijn door welvaart, zo zijn Britten dat door klasse.'

Rina studeerde voor arts toen ze bij toeval haar grote liefde ontmoette: 'een jongen uit een typisch Nederlandse hockeyfamilie', waar ze al generaties lid zijn van het studentencorps. 'Ik was de eerste persoon van kleur waarmee mijn schoonfamilie sprak', grinnikt ze. De eerste roman die Rina in het Nederlands las: *Alleen maar nette mensen* van Robert Vuijsje, die de intellectuele elite van Amsterdam-Zuid persifleert. 'Ik herkende zoveel!'

The Happiest Kids in the World is ook wel een typisch expatboek van moeders die in tamelijk bevoorrechte omstandigheden leven en dus alles éinig vinden. Er staan onbedoeld komische aannamen in: dat alle Nederlanders zich een bakfiets kunnen veroorloven, dat het Nederlands is om de 4de verjaardag van je zoontje te vieren met drie (!) dagen Efteling, dat alle Nederlandse kinderen 'happily' in de regen spelen en dat de 'boterham met tevredenheid' hier 'doorgaans' als lunch wordt gegeten.

Maar Acosta en Hutchison verdiepten zich ook grondig in cijfers en relevante opvoedonderzoeken en zien vooral heel goed hoe de druk om fulltime te werken en kinderen genadeloos af te rekenen op prestaties hier ook toeneemt.

Michele: 'Daarom juist ook dit boek.'

Rina: 'Jullie zijn speciaal en hebben de wereld iets bijzonders te leren, maar jullie laten je te veel beïnvloeden door Amerika. Niet doen!'

Margriet Oostveen
m.oostveen@volkskrant.nl